

“Het meisje van het bruine huis”

Een interview met Zineb Lamarti

Zineb Lamarti was tien jaar toen ze in de Bevrijdingslaan kwam wonen, het jaar: 1996. “Mensen zeiden me dat de Bevrijdingslaan een gevaarlijke straat was en dat ik zou moeten opletten. Maar ik heb er me altijd veilig gevoeld. Iedereen kent er iedereen, zie je. Men kwam voor elkaar op en hield voor elkaar een oogje in het zeil. Ik was ‘het meisje van het bruine huis’ of ‘het zusje van’ – ik heb nog twee oudere broers en een oudere zus. Nu ik zelf mama geworden ben, besef ik dat die sociale controle voor onze ouders geruststellend moet geweest zijn, een heel gemak. Voor ons, de kinderen, had het toch zo zijn nadelen: als ik eens te laat binnenkwam, wist de hele straat het.” *(lacht)*

World Cup

“Wanneer de straatverlichting aan ging, was het tijd was om naar huis te gaan – dat was bij ons thuis de afspraak. Behalve tijdens de braderie, dan mocht ik wat langer buiten spelen. Straattheater, concertjes, kraampjes en mensen die voor hun deur barbecueden ... Aan sfeer heeft het de Bevrijdingslaan nooit ontbroken. Als ik er nu zo over nadenk, lijkt het wel alsof er altijd iets te beleven viel. Ik herinner me niet dat ik me ooit heb verveeld.”

“In de zomerperiode was er speelpleinwerking, aan het Luizengevecht. Daar deden de meisjes en de jongens van het Meisjeshuis en de Rif Boys (twee jongerenwerkingen uit de buurt, nvdr) van alles samen. We speelden

spelletjes, gingen op zoektocht in de buurt, ... Daar heb ik echt hele leuke herinneringen aan. Soms gingen we op uitstap, naar de Blaarmeersen of naar Oostende. Of dichterbij, naar De Vieze Gasten, voor een toneelstuk of een tentoonstelling. Ik herinner me dat ze daar de World Cup-voetbalwedstrijden op groot scherm toonden, met podium en al. Ik moet wel toegeven, ik was een successupporter: dat waren zowat de enige keren dat ik naar het voetbal keek.” *(lacht)*

Lekkerste lahmacun

“Schuin tegenover ons huis was, en is er nog steeds, een Turkse bakker. Hij verkocht de lekkerste lahmacun (Turkse pizza, nvdr). Elke keer ik 50 cent kreeg, ging ik er eentje halen. O zo vet, maar heerlijk! En Sezer Snack op het Seghersplein had zonder twijfel de beste Franse hamburger van heel Gent.”

“Echt winkelen kon je in de Brugse Poort niet doen, maar ik was wel gek op de winkels waar je voor weinig geld van alles kon kopen. En dat is niet meer weggegaan: ik snuister nog altijd heel graag in bazaars en op marktjes. Ik woon ondertussen al enkele jaren in Amsterdam, maar er schuilt duidelijk nog Brugse Poort in mij.”